

Arrest

nr. 70 862 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juli 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 juli 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 mei 2011 en op 16 augustus 2011.

1.3. Op 30 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 augustus 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Bayat van etnische origine te zijn. U bent geboren op 18 hamal 1361 (omgezet naar Westerse kalender 21 maart 1982) in het dorp Jelaugar-Bakawal in het centrum van de provincie Ghazni. U bezit eveneens een huis en een stuk grond in Kabul-stad in de wijk Qargha. Sinds 1382 of 1383 (2003-2004) was u handelaar in Ghazni en hield u zich voornamelijk bezig met aan- en verkoop van gronden en voertuigen. De lokale gemeenschap uit Ghazni waren uw voornaamste klanten. Sinds 1385 of 1386 (2006 of 2007) runde u een chocoladefabriek in de wijk Darulaman in Kabul-stad. Drie à vier jaar geleden kreeg u problemen met de Taliban omwille van uw grond in het district Waghaz op de weg van Ghazni naar Kandahar. De Taliban begon u op te bellen en af te persen. U betaalde hen twee keer, maar uiteindelijk kon u het hoge bedrag dat ze eisten niet meer betalen. Vervolgens ontving u een dreigbrief waarin zij uw overgave vroegen. In saur 1389 (april-mei 2010) besloot u omwille van de dreigbrief Ghazni te ontvluchten en naar uw woning in Kabul te gaan. Nadat u in Kabul aankwam kreeg u problemen met H.(...) H.(...) A.(...) omwille van het feit dat uw grond in Kabul plots veel meer waard was. Hij liet u niet toe uw grond te betreden daar hij zelf aanspraak wou maken op dat stuk grond. Hij wou uw stuk grond overkopen voor de helft van de prijs waaraan u het stuk grond had gekocht. U was hiermee niet akkoord en H.(...) H.(...) A.(...) bedreigde u eenmalig tussen 5 en 10 saur 1389 (25-30 april 2010), waarop u besloot het land definitief te verlaten omdat u voor uw leven vreesde. U verbleef nog gedurende twee maanden in Kabul alvorens u met behulp van een smokkelaar Kabul kon ontvluchten om na een reis van ongeveer drie tot vier maanden op 16 juli 2010 in België aan te komen. U vroeg op 19 juli 2010 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een taskara, een eigendomsdocument van uw chocoladefabriek, een eigendomsakte van uw grond in Darulaman in Kabul-stad, een eigendomsakte van uw grond in Milano Baba te Ghazni, een aantal eigendomsakten van uw andere gronden in Ghazni, een attest van de buurtoverste om aan te tonen dat u niet meer in Afghanistan verbleef, een brief van de dorpsouderen van Ghazni ter bevestiging van uw problemen, een dreigbrief, een vergunning voor uw handel in gronden en voertuigen in Ghazni en foto's van uw chocoladefabriek.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de Taliban en H.(...) H.(...) A.(...) dient te vrezen omwille van grondkwesties.

Bij uw terugkeer naar Ghazni vreest u, volgens uw verklaringen, vervolgd te worden door de Taliban, hoewel u zelf al aangeeft dat u eigenlijk niet echt weet wie de personen zijn die u al enkele jaren in Ghazni bedreigden (CGVS 4/05/2011, p. 13). Uw kennis over de personen voor wie u zich verplicht zag uw regio, uw familie en bloeiende zaak te verlaten, is echter dermate beperkt dat dit het geloof in uw asielmotieven ernstig ondergraaft. Dat u niet zou weten aan wie u een aantal keren aanzienlijke sommen geld betaalde is merkwaardig (CGVS 4/05/2011 p. 13). Als u er geen idee van zou hebben aan wie u betaalde kon u immers maar moeilijk inschatten hoe ernstig u deze bedreigingen diende te nemen en of betalen al dan niet een oplossing zou zijn. U verklaarde dat niemand weet wie ze zijn omdat ze hun identiteit niet bekend maken (CGVS 4/05/2011, p. 13). U verklaarde hierbij zelfs dat deze personen geen specifieke naam hebben en dat ze afhankelijk van regio een andere naam hebben. Later verklaarde u echter dat het zeker wel iemand moet zijn van uw aanverwanten omdat u anders nooit met dergelijke problemen zou geconfronteerd worden (CGVS 4/05/2011, p. 15). Gevraagd naar wie deze personen dan wel zijn, antwoordde u dat niet te weten. U hebt hen zelfs nooit eerder gezien (CGVS 4/05/2011, p. 15). Gedurende uw asielrelaas hebt u op geen enkele wijze duidelijk gemaakt door wie u persoonlijk bedreigd werd en wie u persoonlijk dient te vrezen. Dit is opmerkelijk omdat u zelf aangeeft dat deze mensen actief zijn in en rond Ghazni (CGVS 4/05/2011, p. 15). Er zou dan ook verwacht mogen worden dat een handelaar actief in het centrum van Ghazni toch op de hoogte is van de identiteit van mensen die dergelijke activiteiten ontplooiën in Ghazni.

U verklaarde dat u de grond in Ghazni sinds 1383 of 1384 (2004-2005) in uw bezit had (CGVS 4/05/2011, p. 13). Uw problemen met dat stuk grond begonnen ongeveer drie jaar geleden (1387= omgezet naar Westerse kalender 2008). U hebt met andere woorden gedurende drie à vier jaar zonder problemen kunnen leven in uw dorp in Ghazni toen u de grond reeds in uw bezit had. Het is merkwaardig dat die onbekenden u al die jaren met rust lieten en nooit eerder om geld gevraagd hebben aangezien u toch bekend stond in Ghazni als zakenman. U beweerde nochtans dat iedereen die eigenaar was van meer dan 50.000 dollar in Ghazni geconfronteerd werd met dergelijke

problemen (CGVS 4/05/2011, p. 15). Het is dan ook niet aannemelijk dat u, een rijke zakenman met veel eigendommen, al die jaren met rust gelaten werd. Ook wanneer u gevraagd werd of de vorige eigenaar, H.(...), en tevens uw medewerker eerder problemen had gekend omwille van die grond bleef u op de vlakte. U beweerde dat hij nooit dergelijke problemen heeft gekend omdat hij "wapens in zijn bezit heeft". Inwoners van Ghazni met wapens hebben volgens u geen problemen (CGVS 4/05/2011, p. 15). Dit is echter geen afdoende verklaring. Het is algemeen geweten dat men in Afghanistan niet zomaar terugdeinst voor het feit dat iemand wapens zou hebben, zeker indien de tegenpartij mogelijk Taliban of een andere gewapende groep betreft. Voorts kon u ook niet verduidelijken welke andere personen gelijkaardige problemen kenden in Ghazni. U beweerde dat er nooit over zulke zaken gesproken werd, maar stelde tegelijkertijd wel dat "iedereen met meer dan 50.000 dollar dergelijke problemen kent" (CGVS 4/05/2011, p. 15). Het is dan ook opmerkelijk dat u helemaal niemand kan opnoemen met gelijkaardige problemen.

U betaalde twee maal een bedrag aan uw afpersers, maar ging nooit persoonlijk in op deze eis. U stuurde namelijk telkens uw medewerker H.(...) met een grote hoeveelheid geld naar hen omdat u vreesde voor uw eigen leven. Als verklaring hiervoor beweerde u dat H.(...) van dergelijke situaties en van vechten hield (CGVS 4/05/2011, p. 15). Het is echter niet geloofwaardig dat H.(...) zomaar zijn leven zou riskeren voor u, gewoon omdat hij van gevechtssituaties hield. Wanneer u gevraagd werd wat er na uw vertrek met uw grond in Ghazni is gebeurd, stelde u vaagweg dat u nog steeds de eigenaar bent, maar dat u niet weet wie het nu in handen heeft (CGVS 4/05/2011, p. 16). Het is vreemd dat u, hoewel u over de mogelijkheid beschikte, zich niet geïnformeerd heeft over dat stuk grond. Dat uw familie hier niets over zou weten is weinig geloofwaardig daar zij nog steeds in de regio woonachtig zijn (CGVS 4/05/2011, p. 7, 16). Voorts maakte u niet aannemelijk tot op heden nog problemen te hebben met deze onbekende mannen. U zei hieromtrent dat u via uw familie heeft vernomen dat de Taliban twee of drie keer naar uw huis is gekomen op zoek naar u. U verklaarde dat ze gewoon langskwamen en vroegen waar u was, meer niet (CGVS, p. 16). Echter, dat uw familie zonder verdere problemen in Ghazni-stad kan blijven wonen, is toch opmerkelijk gezien de eerdere ernstige bedreigingen tegen uw persoon. Het is immers niet uitgesloten dat deze mannen wraak zouden nemen op uw familie wegens uw verdwijning, toch nemen zij blijkbaar het risico nog steeds in de regio te blijven wonen. De geloofwaardigheid van deze bedreigingen komt hiermee dan ook in het gedrang.

Volgens uw verklaringen vluchtte u na het ontvangen van een dreigbrief waarin nog meer geld werd geëist naar uw woning in Kabul (CGVS 4/05/2011, p. 14). U verklaarde dat u het stuk grond in de wijk Darulaman in Kabul wou verkopen om met die opbrengst het geld te kunnen betalen aan uw belagers in Ghazni (CGVS 16.08.2011, p. 4, 10). Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw problemen in Ghazni is de aanleiding voor uw vertrek naar Kabul weinig geloofwaardig. Hoe dan ook is het vreemd dat als u werkelijk vreest voor uw leven en zelfs uw familie en zaak hierdoor achterlaat, u niet onmiddellijk het land verlaat. Uw geuite vrees ten aanzien van deze onbekende personen in Ghazni wordt hierdoor eveneens ondermijnd. U stelde echter niet in Kabul te kunnen blijven omdat u beweerde ook daar gezocht te zijn door de Taliban die u in Ghazni reeds bedreigden (CGVS 16.08.2011, p. 9, 10) en omdat u er problemen kende met H.(...) H.(...) A.(...) omwille van uw stuk grond in Afshari Darulaman dat u van hem kocht in 1382 (2003) voor 40.000 dollar (CGVS 04.05.2011, p. 16). U deed gedurende al die jaren niets met uw stuk grond omdat u voornamelijk in Ghazni actief was) en u dat stuk grond nog niet nodig had (CGVS 4/05/2011, p. 17; 16/08/2011 p. 3-4). Volgens uw verklaringen tijdens het eerste gehoor deden er zich sinds 3,5 jaar op dit stuk grond problemen voor met de lokale bevolking omdat zij tegen de bouw van een nieuw dorp waren op die grond (CGVS 4/05/2011, p. 17). Ook hierdoor kon u toen niets doen met uw grond in Kabul. Gedurende al die jaren hebt u echter nooit geprobeerd om de problemen met de lokale bevolking in Kabul op te lossen zodat u wel uw grond kon betreden. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS stelde u dan weer dat u nooit persoonlijke problemen hebt ervaren door de protesten van de lokale bevolking en dat dit helemaal niets met uw problemen te maken heeft (CGVS 16/08/2011 p. 7, 8). Het is opmerkelijk dat u die protesten eerst wel als dermate problematisch ervoer zodat u niets met dit stuk grond in Kabul kon doen, en dat u achteraf verklaarde dat die protesten u nooit last hadden bezorgd.

U besloot plots, na ongeveer zeven jaar, wel naar H.(...) H.(...) A.(...) te stappen op de problemen rond die grond voor eens en voor altijd op te lossen. U had immers onmiddellijk een grote hoeveelheid cash geld nodig om uw problemen in Ghazni op te lossen. Via de verkoop van uw stuk grond in Kabul zou u de Taliban in Ghazni betalen (CGVS 16/08/2011 p. 4). De geloofwaardigheid van uw problemen met H.(...) H.(...) A.(...) wordt om volgende redenen verder op de helling gezet. Het is uiterst merkwaardig dat u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS plots beweerde dat, moest de Taliban u niet zoeken in Kabul, u zelfs bereid was dat stuk grond in Afshari Darulaman te vergeten en toch af te staan aan H.(...) H.(...) A.(...) (CGVS 16/08/2011 p. 10). U verklaarde hierbij zelfs dat u dan nog steeds in Kabul zou verblijven omdat de problemen waardoor u ook Kabul moest verlaten niks te maken hebben met H.(...) H.(...) A.(...) (CGVS 16/08/2011 p. 10). U besloot bovendien nog twee maanden in Kabul te blijven

ondanks uw problemen met de Taliban in Ghazni en H.(...) H.(...) A.(...) in Kabul (CGVS 4/05/2011 p. 18). Indien u werkelijk voor uw leven vreesde, zou u vrijwel onmiddellijk Afghanistan verlaten hebben en niet pas na twee maanden, gezien de Taliban u volgens uw verklaring ook in Kabul zocht (CGVS 16/08/2011 p. 9, 10). De geloofwaardigheid van deze bedreigingen komt dan ook verder op de helling te staan.

Voorts is het evenmin aannemelijk dat H.(...) A.(...) u zelf nooit eerder benaderde. Dat u voornamelijk in Ghazni vertoefde gedurende al die jaren dat u dat stuk grond in uw bezit had (CGVS 4/05/2011, p. 17), is geen afdoende verklaring voor het jarenlang uitblijven van dergelijke problemen. Daarenboven is uit uw verklaringen gebleken dat u wel op regelmatige basis op en af reisde naar Kabul vanuit Ghazni (CGVS 4/05/2011, p. 14). Dat hij nooit eerder probeerde uw grond opnieuw in bezit te krijgen is uiterst merkwaardig aangezien de prijzen van gronden in Kabul al enige tijd meer waard zijn dan toen u dat stuk kocht. Als H.(...) H.(...) A.(...) toch zo'n machtige man was zoals u beweerde, zou hij toch gemakkelijk aanspraak kunnen maken op uw stuk grond.

Het is eveneens opmerkelijk dat u maar weinig toelichting kan geven over het leven en de bezigheden van H.(...) H.(...) A.(...). Zo weet u niets te vertellen over zijn familie en hun positie in Kabul (CGVS 16.08.2011, p. 10). U beweerde dat hij beetje bij beetje rijker is geworden en meer macht had verworven. Als u gevraagd werd op welke manier hij dat gedaan had, stelde u vaagweg dat u het niet wist want dat u anders wel hetzelfde zou gedaan hebben (CGVS 16.08.2011, p. 5, 10). Ook over zijn eigenlijke activiteiten als machtige rijke man en diens connecties kon u weinig tot geen toelichting geven (CGVS 16.08.2011, p. 5). U stelde dat hij samenwerkte met de broer van K.(...), H.(...) N.(...), maar andere zakenpartners kon u niet bij naam noemen (CGVS, 16.08.2011). Als u gevraagd werd hoe u te weten bent gekomen dat zij samenwerken, beweerde u dat H.(...) A.(...)'s schoonzoon u dat vertelde. U kon dan weer niet toelichten wat hij u precies daarover verteld had (CGVS 16.08.2011, p. 5). Ook over de manier waarop H.(...) H.(...) A.(...) zijn invloed uitoefent in Kabul bleef u erg oppervlakkig. U stelde dat iemand die 20 bodyguards heeft en in kogelvrije auto's rijdt vanzelfsprekend macht heeft (CGVS 16.08.2011, p. 6). U bent wel op de hoogte van zijn functie als vertegenwoordiger van de Qizilbash in het parlement en zijn kandidatuur voor de presidentsverkiezingen (CGVS 16.08.2011, p. 6). Deze informatie heeft echter verschillende media bereikt waardoor iedereen in Afghanistan hiervan op de hoogte kan zijn. U zou op zijn minst op de hoogte mogen zijn van de concrete activiteiten van H.(...) H.(...) aangezien u met hem zaken hebt gedaan en hem af en toe ontmoette in Kabul.

Tenslotte moeten nog enkele eigenaardigheden omtrent het moment van uw vertrek uit Afghanistan en uw verdere reisweg worden opgemerkt. Zo is het opvallend dat u verklaarde Ghazni te hebben verlaten in de maand saur van 1389 (april-mei 2010) (CGVS 4/05/2011, p. 5). U beweerde sindsdien nog twee maanden in Kabul te hebben verbleven (CGVS 4/05/2011, p. 18), wat betekent dat u zeker tot saratan 1389 (juni 2010) in Kabul aanwezig was voor u uw reis naar Europa begon. U vloog van Kabul naar Dubai waar u beweerde anderhalve à twee maand te hebben verbleven alvorens u het vliegtuig naar Europa nam (CGVS 4/05/2011, p. 5). U kwam reeds in België aan op 16 juli 2010 waardoor uw opgegeven vertrekdatum uit Afghanistan in twijfel moet getrokken worden. U verklaarde trouwens bij DVZ dat u tien tot vijftien dagen in Dubai verbleven had (DVZ Verklaring 11/08/2010 vraag 34), terwijl u op het CGVS beweerde dat u anderhalve of twee maanden in Dubai verbleef (CGVS 4/05/2011 p. 5). U wist wel nog dat uw paspoort rood van kleur was, maar kon niet verduidelijken welke nationaliteit er in stond of welke naam er in dat paspoort stond (CGVS 4/05/2011, p. 6). Dit brengt eveneens de geloofwaardigheid van uw beweerde reisweg en reisdocumenten ernstig in het gedrang, waardoor kan worden vermoed dat u op een ander moment en op een andere manier Afghanistan bent uitgereisd.

Bovengaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt en u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in Kabul-stad aangezien u daar nog over een netwerk beschikt. U verklaarde namelijk dat uw zus daar woonachtig is (CGVS 4/05/2011 p.3). Bovendien blijkt dat u daar een chocoladefabriek, een huis en grond in uw bezit hebt, waardoor u ook over de economische middelen beschikt om in Kabul uw toevlucht te zoeken. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie ten opzichte van Kabul-stad te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de

verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald brembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U legde een aantal documenten voor die uw asielrelaas moeten staven. Uw identiteitsdocument (ofwel taskara) kan een bewijs zijn van uw identiteit en nationaliteit die hierboven niet worden betwist. De verschillende eigendomsdocumenten van uw gronden vormen een bewijs van uw grondbezit in Afghanistan maar bevestigen uiteraard niet uw problemen. De dreigbrief die u ontvangen hebt, dient als bewijs van uw verklaring dat u afgeperst wordt in Afghanistan dat men uw overlevering eist. De brief van de dorpsouderen uit Ghazni dient als bevestiging van uw problemen in Ghazni. U diende wel te bekennen dat u niet meer wist wie het document allemaal ondertekend had (GGVS 4/05/2011, p. 19). Het attest van de buurtoverste in Kabul stelt dat u niet meer aanwezig bent in Afghanistan omwille van het risico dat u daar liep. U kreeg dit document blijkbaar op eenvoudige wijze, namelijk via uw zus. Dergelijke documenten kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is. Bovendien zijn de brief van de dorpsouderen en het attest van de buurtoverste privé-documenten en geen objectieve stukken. Zoals bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt kunnen Afghaanse (identiteits-)documenten eenvoudig en tegen een relatief lage prijs verkregen worden. Veel valse documenten kunnen, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten onderscheiden worden. Afghaanse documenten hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, herhaalt verzoeker zijn

vluchtrelaas en onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Dodan bii aanslagen in Kabul”*, gepubliceerd op 13 september 2011 in het Reformatorisch Dagblad en het artikel *“Aanslagen in Kaboel afgelopen”*, gepubliceerd op 14 september 2011 in De Morgen.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de Taliban en H. H. A. dient te vrezen omwille van grondkwesties. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) hij niet weet wie de personen zijn die hem al enkele jaren in Ghazni bedreigen en aan wie hij een aantal keren aanzienlijke sommen geld betaalde, (ii) hij gedurende drie à vier jaar zonder problemen heeft kunnen leven in zijn dorp in Ghazni toen hij de grond reeds in zijn bezit had, het merkwaardig is dat die onbekenden hem al die jaren met rust lieten en nooit eerder om geld gevraagd hebben aangezien hij toch bekend stond in Ghazni als zakenman en hij bovendien beweerde dat iedereen die eigenaar was van meer dan 50.000 dollar in Ghazni geconfronteerd werd met dergelijke problemen en het opmerkelijk is dat hij, gelet op deze verklaringen, helemaal niemand kan opnoemen met gelijkaardige problemen in Ghazni, (iii) het niet geloofwaardig is dat zijn medewerker H. zomaar zijn leven zou riskeren voor verzoeker, gewoon omdat hij van gevechtssituaties hield, (iv) hij zich niet heeft geïnformeerd over wat er na zijn vertrek met zijn grond in Ghazni is gebeurd en het weinig geloofwaardig is dat zijn familie hierover niets zou weten daar zij nog steeds in de regio woonachtig zijn, (v) hij niet aannemelijk maakt tot op heden nog problemen te hebben met de onbekende mannen en het gezien de eerdere ernstige bedreigingen tegen zijn persoon opmerkelijk is dat zijn familie zonder verdere problemen in Ghazni-stad kan blijven wonen, (vi) hij met betrekking tot de grond in Kabul tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit of hij al dan niet persoonlijk problemen heeft ervaren met de lokale bevolking, die tegen de bouw van een nieuw dorp waren op die grond, (vii) het uiterst merkwaardig is dat hij tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS plots beweerde dat, moest de Taliban hem niet zoeken in Kabul, hij zelfs bereid was om het stuk grond in Afshari Darulaman te vergeten en af te staan aan H. H. A. en dat hij dan nog steeds in Kabul zou verblijven omdat de problemen waardoor hij ook Kabul moest verlaten niets te maken hebben met H. H. A., (viii) het feit dat hij besloot nog twee maanden in Kabul te blijven ondanks zijn problemen met de Taliban in Ghazni en H. H. A. in Kabul de geloofwaardigheid van deze bedreigingen verder op de helling zet, (ix) het niet aannemelijk is dat H. H. A. hem zelf nooit eerder benaderde en het uiterst merkwaardig dat H. H. A. nooit eerder probeerde deze grond terug in zijn bezit te krijgen aangezien de prijzen van gronden in Kabul al enige tijd meer waard zijn dan toen verzoeker het stuk kocht, (x) het eveneens opmerkelijk is dat hij maar weinig toelichting kan geven over het leven en de bezigheden van H. H. A., terwijl hij met hem zaken heeft gedaan en hij hem af en toe ontmoette in Kabul, (xi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de duur van zijn verblijf in Dubai en hij niet kon verduidelijken welke nationaliteit of naam er in het door hem gebruikte paspoort stond, wat de geloofwaardigheid van zijn beweerde reisweg en reisdocumenten ernstig in het gedrang brengt, (xii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in Kabul-stad aangezien hij daar nog over een netwerk beschikt en hij er ook een chocoladefabriek, een huis en grond in zijn bezit heeft zodat hij ook over de economische middelen beschikt om in Kabul zijn toevlucht te zoeken en uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (xiii) zijn taskara een bewijs kan zijn van zijn identiteit en nationaliteit, gegevens welke niet worden betwist, de verschillende eigendomsdocumenten van zijn gronden een bewijs vormen van zijn grondbezit in Afghanistan maar zijn problemen niet bevestigen en de dreigbrief, de brief van de dorpsouderen uit Ghazni en het attest van de buurtoverste in Kabul slechts een relaas kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is, de brief van de dorpsouderen uit Ghazni en het attest van de buurtoverste bovendien privé-documenten zijn en geen objectieve stukken en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt bovendien blijkt dat Afgaanse documenten een zeer beperkte bewijswaarde hebben.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298;

RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 augustus 2011 (CG nr. 1016481), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker er allerminst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Zoals terecht wordt geconcludeerd door de commissaris-generaal maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan daadwerkelijk de Taliban en H. H. A. dient te vrezen omwille van grondkwesties.

2.3.1. In voorliggend verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn verklaringen betreffende de problemen die hij in Ghazni zou hebben gekend met de Taliban. Hij voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalde van zijn verklaringen volledig uit de context heeft gehaald dan wel deze op een heel ander manier heeft geïnterpreteerd en hij ontkent voorts andere, in de bestreden beslissing aangehaalde, verklaringen te hebben afgelegd.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het louter vasthouden aan eerder afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen niet dienend is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om aan de hand van concrete elementen en argumenten deze motieven in een ander daglicht te stellen, waar hij evenwel in gebreke blijft zoals blijkt uit wat volgt.

In concreto wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoeker tijdens zijn opeenvolgende gehoren niet kon verduidelijken door wie hij precies in Ghazni werd bedreigd. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, blijkt verzoekers kennis aangaande zijn belagers dermate beperkt te zijn dat geen geloof kan worden gehecht aan dit aspect van het door hem opgediste vluchtrelaas. Zo wijst de commissaris-generaal er correct op dat, gezien verzoeker niet wist aan wie hij meermaals grote sommen geld betaald, hij ook moeilijk kon inschatten hoe ernstig hij de bedreigingen diende te nemen en of betalen al dan niet een oplossing zou bieden voor het probleem. Verzoekers stelling in het verzoekschrift dat hij nooit zou hebben betaald indien hij zou getwijfeld hebben aan de ernst van de bedreiging doet geen afbreuk aan voorgaande overweging. Verzoeker toont hiermee immers nog steeds niet in concreto aan op basis waarvan hij zekerheid had omtrent de ernst van de bedreigingen, noch geeft hij enige plausibele verklaring voor de vaststelling dat hij vage, ontwijkende en incoherente antwoorden gaf op de vraag naar de identiteit van de personen die hem al enkele jaren in Ghazni bedreigden. De opmerkingen in het verzoekschrift dat verzoekers verklaringen omtrent de identiteit van de Taliban door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig uit de context werden gerukt, dat hij uitdrukkelijk heeft gezegd dat de laatste bedreigingen afkomstig waren van Mullah U. A. en dat hij nooit heeft verklaard dat zijn belagers iemand van zijn aanverwanten moet geweest zijn, stroken niet met zijn eerdere verklaringen zoals deze zijn weergegeven in de gehoorverslagen. De Raad leest immers: **“- enig idee wie dat zijn die u geld vragen? Ik weet zeker dat het iemand is van mijn eigen aanverwanten. Anders zou het mij niet kunnen gebeuren. - weet u exact wie? Neen. - hebt u hen ooit gezien? Neen. (...) - weet u iets van hen? Neen. Zo'n mensen zijn actief in en rond Ghazni met hun gezichten bedekt. - van waar komen ze? Neen. Geen idee.”** (administratief dossier, stuk 7, p. 15). De Raad benadrukt dat het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-

verbaal uit. Niettemin bestaat tot bewijs van het tegendeel het vermoeden dat de verklaringen zoals deze werden weergegeven in het gehoorverslag overeenstemmen met wat verzoeker daadwerkelijk heeft gezegd. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat hetgeen in zijn gehoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Het volstaat dan ook niet eenvoudigweg te poneren dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen werd gezegd en te ontkennen dat bepaalde uitspraken werden gedaan.

2.3.2. Verzoeker acht het, in tegenstelling tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voorts niet merkwaardig dat hij pas sinds 2008 werd afgeperst terwijl hij het stuk grond reeds in 2004-2005 kocht. Hij wijst erop dat de problemen pas begonnen na de dood van K., de vice-commandant die bevoegd was voor de veiligheid in de regio en die iedereen in de streek beschermde, hetgeen volgens verzoeker ook verklaart waarom de vorige eigenaar van de grond geen problemen kende.

Ook hier kan verzoeker geenszins overtuigen. Uit het administratief dossier blijkt weliswaar dat verzoeker tijdens zijn gehoor inderdaad verklaarde dat zijn problemen begonnen nadat K. werd gedood doch nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij voordien geen problemen zou hebben gekend net dankzij deze persoon K.. Zo verklaarde verzoeker onder meer dat K. overal waar er veiligheidsproblemen waren, deze ging oplossen (administratief dossier, stuk 7, p. 13). In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift wil laten uitschijnen, blijkt uit deze verklaringen derhalve dat er ook in de periode dat K. nog in leven was wel degelijk (veiligheids)problemen waren in de regio zodat de uitleg in het verzoekschrift geen verklaring biedt voor het gegeven dat de Taliban verzoeker gedurende drie à vier jaar met rust lieten en zij hem nooit eerder om geld gevraagd hebben terwijl hij toch bekend stond in Ghazni als zakenman en hij bovendien beweerde dat iedereen die eigenaar was van meer dan 50.000 dollar in Ghazni geconfronteerd werd met dergelijke problemen. Daarenboven blijkt uit de lezing van het gehoorverslag dat verzoeker, wanneer hem werd gevraagd naar eventuele problemen die de vorige eigenaar van het stuk grond heeft gekend, evenmin K.'s aanwezigheid en optreden aanhaalde als reden voor het uitblijven van problemen toen. Verzoeker verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat H., de vorige eigenaar, wapens in zijn bezit had en hij verduidelijkte hierbij dat mensen die wapens hebben geen problemen kennen. Hoe dan ook gaat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorbij aan de vaststelling dat hij niet kan verduidelijken welke andere personen gelijkaardige problemen kenden in Ghazni, terwijl hij zoals hoger reeds aangehaald nochtans beweerde dat iedereen die eigenaar was van meer dan 50.000 dollar in Ghazni geconfronteerd werd met dergelijke problemen (administratief dossier, stuk 7, p. 15).

2.3.3. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt verder uit verzoekers verklaringen dat hij niet kan duiden wat er na zijn vertrek met zijn grond in Ghazni is gebeurd (administratief dossier, stuk 7, p. 16). Verzoeker tracht dit te vergoelijken door erop te wijzen dat zijn familie ver van deze grond woont, namelijk op drie uur stappen, waarmee hij er niet in slaagt te overtuigen. Daargelaten het gegeven dat een wandelaar gemiddeld vijf kilometer per uur aflegt en dienvolgens uit verzoekers verklaringen dient te worden afgeleid dat de grond op ongeveer 15 kilometer van zijn dorp gelegen is – wat bezwaarlijk als een grote afstand kan worden beschouwd – acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins plausibel dat verzoekers echtgenote, met wie hij nog contact heeft zoals hij nogmaals uitdrukkelijk bevestigt in voorliggend verzoekschrift, niet zou weten wie de grond sinds zijn vertrek in handen heeft. Dat verzoeker zich dan ook niet zou hebben geïnformeerd over het stuk grond, is een houding welke naar het oordeel van de Raad niet te rijmen valt met de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging. Immers, blijkens verzoekers verklaringen vormt deze grond de oorzaak van zijn beweerde problemen met de Taliban, problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn geboortedorp in Ghazni en uiteindelijk Afghanistan te verlaten. Verzoekers gebrek aan initiatief om hieromtrent informatie te verzamelen relativeert dan ook in ernstige mate de door hem geschetste vrees. De Raad benadrukt te dezen dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Verzoekers duidelijk gebrek aan interesse in de evolutie van zijn voorgehouden problemen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas. De geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege de Taliban wordt, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, nog verder onderuit gehaald door het gegeven dat verzoekers familie blijkbaar zonder verdere problemen in Ghazni-stad kan blijven wonen en dit ondanks de beweerde eerdere ernstige bedreigingen aan het adres van verzoeker. Verzoeker tracht dit laatste te verklaren stellende dat er nooit bedreigingen zijn

geuit ten aanzien van zijn familie aangezien de Taliban niet wist waar hij woonde. Dergelijk verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Aangezien de Taliban verzoeker blijkbaar makkelijk wisten te identificeren als zijnde de eigenaar van de grond in kwestie, verzoeker in voorliggend verzoekschrift bovendien stelt dat het voor de Taliban niet moeilijk was om hem te vinden aangezien hij een gekende handelaar was in Ghazni en iedereen aan zijn telefoonnummer kon geraken, lijkt het de Raad dan ook geen onoverkomelijke opdracht om ook verzoekers woonplaats te achterhalen. Tijdens zijn gehoor voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker overigens uitdrukkelijk dat de Taliban wel degelijk twee tot drie keer naar zijn huis in Ghazni kwam (administratief dossier, stuk 7, p. 14 en p. 16). Hoe dan ook, gelet op het feit dat verzoeker een rijk en succesvol zakenman was, acht de Raad het weinig aannemelijk dat de Taliban zou afzien van verdere afpersingspraktijken ten aanzien van zijn familie enkel en alleen omdat ze niet zouden weten waar verzoeker thans verblijft. In dergelijke omstandigheden en gezien de ernst van de bedreigingen, zoals door verzoeker nogmaals uitdrukkelijk wordt benadrukt in voorliggend verzoekschrift, kan dan ook niet worden ingezien waarom zijn familie een dergelijke groot risico zou nemen en in Ghazni zou blijven wonen.

2.3.4. In zoverre verzoeker betoogt dat hij nooit zijn echtgenote en kinderen zomaar zou achterlaten, dat hij enkel naar Kabul vertrokken is om zijn stuk grond daar te verkopen en het geld vervolgens aan de Taliban over te maken en het dan ook logisch is dat hij zijn familie niet meeneemt naar Kabul, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen heeft immers nergens in de bestreden beslissing aangehaald dat het eigenaardig is dat verzoeker zijn familie en zijn zaak heeft achtergelaten toen hij naar Kabul ging. De commissaris-generaal stelt wél dat het eigenaardig is dat verzoeker, die beweert dermate voor zijn leven te vrezen dat hij zijn zaak en familie in Ghazni achterlaat, niet onmiddellijk Afghanistan is ontvlucht. Dat hij bovendien Afghanistan verliet zonder eerst zijn familie in veiligheid te brengen (administratief dossier, stuk 7, p. 14) doet, mede gelet op hetgeen uiteengezet onder punt 2.3.3., finaal afbreuk aan de door hem geuite vrees ten aanzien van de onbekende personen die hem bedreigden in Ghazni.

In acht genomen het geheel van bovenstaande overwegingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de Taliban in Ghazni. Deze ongeloofwaardigheid wordt andermaal bevestigd door de verklaring in voorliggend verzoekschrift dat verzoeker na zijn vertrek naar Kabul en voor zijn vlucht uit Afghanistan nog verschillende keren naar Ghazni is teruggekeerd, er ook op regelmatige basis woonde, en hij zijn gezin daar gewoon achterliet. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering niet in Kabul te kunnen verblijven omdat hij ook daar gezocht wordt door de Taliban die hem in Ghazni reeds bedreigden.

2.3.5. Verzoeker volhardt voorts in zijn verklaringen betreffende de problemen die hij met H. H. A. kende omtrent zijn stuk grond in Kabul. Hij ontkent hierbij uitdrukkelijk tijdens zijn tweede gehoor te hebben verklaard dat hij, indien de Taliban hem niet in Kabul zou zoeken, bereid zou zijn om het stuk grond zonder meer aan H. H. A. af te staan. Ook hier zijn zijn verklaringen helemaal uit de context gerukt aangezien hij deze uitspraak heeft gedaan "bij wijze van spreken", aldus verzoeker. Hij wijst erop dat hij verklaarde dat, indien hij terug in Kabul zou kunnen wonen, hij de helft van zijn eigendom zou kunnen afstaan doch benadrukt hierbij dat hij niet heeft gezegd dat hij deze eigendom zou afstaan aan H. H. A..

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog opnieuw niet verder komt dan het herhalen van een aantal eerdere verklaringen, het uiten van blote beweringen en het post-factum aanpassen van zijn verklaringen, wat geenszins volstaat om de motivering van de bestreden beslissing in dit verband te ontkrachten. Verzoekers bewering als zou hij verklaard hebben dat hij desgevallend bereid zou zijn om de helft van zijn eigendommen af te staan, vindt op generlei wijze steun in het administratief dossier. Uit de lezing van het tweede gehoorverslag blijkt daarentegen dat verzoeker, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, uitdrukkelijk verklaarde dat hij, indien de Taliban hem niet in Kabul zou zoeken, bereid zou zijn om zijn stuk grond af te staan aan H. H. A. en hij Kabul dan niet moest verlaten (administratief dossier, stuk 3, p. 10: ***"waarom niet onmiddellijk na de 1^{ste} waarschuwing vertrokken? Zoals ik al eerder zei, mijn hoofdprobleem was de Taliban. Ze zijn van Ghazni naar Kabul gekomen op zoek naar mij. Toen besloot ik om het land te verlaten. Als de Taliban nu niet naar u op zoek zou zijn in Kabul, wat zou u dan gedaan hebben? Dan moest ik Kabul niet verlaten. Waarom moest u Kabul dan niet verlaten? Dan was ik bereid om dat stuk grond ook te vergeten en af te geven aan H.A.. Het belangrijkste was dat mijn leven in gevaar was"***).

2.3.6. Aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met H. H. A. wordt verder afbreuk gedaan door de vaststelling dat verzoeker bitter weinig toelichting kan geven over het leven en

de bezigheden van deze persoon. Dat verzoeker enige uitleg kon geven over de projecten van H. H. A. en kon vertellen dat hij regelmatig diens schoonzoon ontmoette in zijn kantoor, doet niets af aan het gegeven dat verzoeker voor het overige heel weinig kon vertellen over het leven, de familie en de bezigheden van H. H. A., de manier waarop hij zijn macht verwierf, zijn concrete activiteiten en connecties, de manier waarop hij zijn macht uitoefende in Kabul enz. (administratief dossier, stuk 3, p. 5-6 en p. 10). Gelet op verzoekers verklaringen dat hij geregeld in het kantoor van H. H. A. kwam, zaken met hem deed, hem af en toe in Kabul ontmoette en deze man mee aan de basis zou liggen van zijn vlucht uit Afghanistan, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker meer toelichting over deze persoon zou kunnen geven dan de beperkte kennis die hij over hem tentoonspreidt.

2.3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat (i) hij met betrekking tot de grond in Kabul tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit of hij al dan niet persoonlijk problemen heeft ervaren met de lokale bevolking, die tegen de bouw van een nieuw dorp waren op die grond en (ii) het niet aannemelijk is dat H. H. A. hem zelf nooit eerder benaderde en het uiterst merkwaardig dat H. H. A. nooit eerder probeerde deze grond terug in zijn bezit te krijgen aangezien de prijzen van gronden in Kabul al enige tijd meer waard zijn dan toen verzoeker het stuk kocht, niet betwist laat staan ontkracht zodat deze motieven onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.4. Tot slot betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing aangaande het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en zijn reisweg. Verzoeker wijst erop dat hij op de hoogte was met welke vliegtuigmaatschappij hij reisde en meent dat dit aantoonde dat hij, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, niet op een andere manier uit Afghanistan is gereisd. Hij erkent dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken andere verklaringen heeft afgelegd omtrent de duur van zijn verblijf in Dubai doch benadrukt dat hij deze verklaringen heeft afgelegd op aanraden van de smokkelaar, die hem had verteld dat hij zou worden teruggestuurd indien hij langer dan een maand in een ander land heeft doorgebracht.

Daargelaten het feit dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die hij aflegt zodat de bewering dat hij op aanraden van de smokkelaar niet de waarheid heeft verteld op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan worden aanvaard als verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de duur van zijn verblijf in Dubai, en daarenboven niet kan worden ingezien om welke redenen verzoeker, die vanuit een angst naar Dubai te worden teruggestuurd aanvankelijk niet de waarheid zou hebben verteld, tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots geen angst meer zou hebben gehad om zijn verblijf van ruim een maand in Dubai toe te geven, gaat verzoeker met zijn betoog volledig voorbij aan de vaststelling dat hij evenmin in staat is om duidelijke verklaringen af te leggen met betrekking tot de door hem gebruikte reisdocumenten. Behoudens de kleur van het paspoort, kon verzoeker geen verdere verduidelijkingen zoals de naam en de nationaliteit vermeld in dit document weergeven (verklaring DVZ, vraag 3 en administratief dossier, stuk 7, p. 6), hetgeen naar het oordeel van de Raad wijst op een manifest gebrek aan medewerking. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zijn reisweg en de door hem gebruikte documenten waarmee hij reisde voldoende kan toelichten en dat zijn verklaringen hieromtrent minstens klaar en ondubbelzinnig zijn. De Raad verwacht niet dat alle details van een paspoort gekend zijn doch van een vreemdeling die reist met een vals paspoort wordt wel verwacht dat hij eenvoudige en cruciale informatie zoals de naam en de nationaliteit waaronder hij reist zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Blijkens verzoekers verklaringen kon hij geen nuttige elementen omtrent het vals paspoort vermelden zodat geen geloof kan worden gehecht aan de wijze waarop hij Afghanistan beweert te hebben verlaten. Bovendien moet verzoeker minstens in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Hij kan echter geen reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker wél de naam van de vliegtuigmaatschappij kon geven doet niets af aan bovenstaande overwegingen en laat niet toe te besluiten dat hij Afghanistan heeft verlaten op het ogenblik en de wijze waarop hij beweert.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten niet betwist. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.6. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. De Raad benadrukt dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers afkomst uit Ghazni – regio in dewelke de actuele toestand wordt gekenmerkt als een situatie van veralgemeend geweld – niet betwist doch wordt terecht vastgesteld dat verzoeker beschikt over een reëel intern vluchtalternatief in Kabul-stad aangezien hij daar over een sociaal netwerk beschikt vermits zijn zus er woonachtig is, ook de familie van zijn echtgenote daar woont én hij er bovendien een chocoladefabriek, een huis en grond in zijn bezit heeft (administratief dossier, stuk 7, p. 3 en p. 6) zodat hij tevens over de economische middelen beschikt om in Kabul zijn toevlucht te zoeken. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat de veiligheidssituatie ten opzichte van Ghazni dient te worden beoordeeld. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelde in hoofdte van verzoeker terecht de veiligheidssituatie in de stad Kabul. In de mate verzoeker ter terechtzitting nog voorhoudt dat zijn chocoladefabriek verkocht is wijst de Raad erop dat deze bewering geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij familie heeft in Kabul, hij over economische middelen beschikt en hij zelf aangaf dat hij in Kabul zou kunnen blijven (gehoor, p. 10).

De Raad stelt vast dat uit de informatie gevoegd aan verweernota van 10 oktober 2011 (Subject Related Briefing “Afghanistan - Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” van 17 augustus 2010, laatst geüpdate op 20 januari 2011) blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. Er komen weliswaar “asymmetrische aanvallen” voor doch wordt geen “open combat” gevoerd. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen, gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Voorts blijkt uit voornoemde informatie dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De door verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde informatie vermag niet bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Het artikel “Dodan bij aanslagen Kabul” preciseert immers uitdrukkelijk dat “overheidsgebouwen, ambassades van onder meer de Verenigde Staten en het hoofdkwartier van ISAF” het doelwit waren.

De Raad benadrukt dat om aan de vereisten voor de toekenning van subsidiaire bescherming wegens oorlogsgeweld te voldoen, de situatie ter plaatse dient te voldoen aan de begrippen die daarvoor door de wetgever in artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet worden geformuleerd. Uit de door verzoeker bijgebrachte internetartikelen kan niet worden afgeleid dat er actueel in Kabul “willekeurig geweld” is, noch dat het om “oorlogsgeweld” gaat in internationaal mensenrechtelijke zin. De gerichte aanslagen in de stad Kabul, waarbij de gewone Afghaanse burgers niet worden gevisieerd, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, belopen niet tot ‘protacted armed confrontation’ zoals vereist door het additionele protocol bij de Conventie van Genève van 1949 en zoals beschreven in de definitie van een ‘non-international armed conflict’ van het International Committee of the Red Cross (ICRC). Uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt niet dat Kabul-stad geteisterd wordt door willekeurig

oorlogsgeweld. Derhalve toont verzoeker niet aan dat het geweld in Kabul-stad een “reëel risico op ernstige schade” voor Afghaanse burgers met zich meebrengt, nochtans vereist voor de toekenning van de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat de conclusies en de analyses door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul-stad onjuist zouden zijn of dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle beschikbare informatie rekening zou hebben gehouden. In de mate hij nog verwijst naar het UNHCR-rapport van 17 december 2010 waaruit volgens verzoeker blijkt dat asielzoekers uit bepaalde districten in de provincie Kabul in aanmerking komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vermag hij niet bovenstaande informatie met betrekking tot de stad Kabul te ontkrachten. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Mede gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, ontwaart de Raad in het administratief dossier evenmin elementen waaruit zou kunnen blijken dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS